

DOF - Dansk Ornitologisk Forening

Champions of the Flyway: Bird Race i Israel

Israel er kendt og besøgt af mangen en fuglekigger på grund af landets store ornitologiske mangfoldighed. I år har landets BirdLife-partner føjet endnu et tiltag til de store fuglefestivaler, der hvert år finder sted i henholdsvis Eilat og Hula. Champions of the Flyway kom godt fra start - med dansk deltagelse.

Med en artsliste på cirka 540 arter fordelt på et areal, der nogenlunde er halvt så stort som Danmark, og med en anslået passage af cirka 500 millioner trækfugle to gange årligt, så kræver det ikke den store fantasi at gennemskue, at der er masser af fugle at kigge på, hvis man besøger landet på det rigtige tidspunkt.

For nogle arters vedkommende er passagen gennem Israel den eneste trækkorridor - eller i hvert fald den vigtigste.

Blandt de mange trækfugle kan nævnes, at hele verdensbestanden af lille skrigeørn passerer igennem Israel, hvilket også gør sig gældende for hele den palæarktiske bestand af hvid pelikan.

Hvid stork er ligeledes talrig. Omkring 102.000 rastende hvide storke ved Kibbutz Kfar Ruppin en aprildag i 2006 illustrerer meget godt, at antallet af fugle i Israel bare er imponerede på de rigtige tidspunkter.

Tusindvis af hvide storke kan ses på gennemtræk i Israel. Foto: Jonathan Meyrav.

Men ikke nok med, at der er mange fugle i Israel. Landet er også rigtigt godt organiseret rent ornitologisk.

Eilat Bird Festival i marts og Hula Valley Bird Festival i november er to store fuglefestivaler, der tiltrækker mange internationale gæster, og hvor gæsterne under de lokale guiders kyndige vejledning bringes rundt i nærområderne for at opleve nogle af de ornitologiske højdepunkter, som områderne byder på.

I Hula kommer gæsterne blandt andet med i det mobile skjul, der med en traktor køres midt ind i traneflokken, der kan indeholde op til 30.000 fugle. Tranerne opleves her på helt nært hold, og da de samtidigt fodres, så forbindes det mobile skjul kun med noget godt.

I Eilat vil man blandt andet komme med op i Eilatbjergene og opleve det fantastiske rovfugletræk. Er man heldig, vil man opleve dage med 50.000 trækkende rovfugle.

Steppeørn og steppevåger. Sidstnævnte ses i titusindvis i Eilatbjergene. Foto: Jim Lawrence.

Baggrunden for at arrangere disse festivaler er ikke kun at udbrede kendskabet til fugle, men i lige så høj grad at samle penge ind til fuglebeskyttelse og sikring af de områder, hvor de største koncentrationer af trækfugle er.

I Huladalen har man for eksempel været i gang med at genskabe noget af det 15.000 ha store vådområde, som fandtes der i 1950'erne, og som senere blev inddraget til landbrugsland. Med genskabelse af Agamonsøen er der i området nu skabt et fristed for tusindvis af fugle, som ligeledes tiltrækker tusindvis af gæster.

I 2014 kom et nyt tiltag til de to festivaler. Inspireret af amerikanernes "World Series of Birding" i Cape May har israelerne i 2014 lanceret en ny event, som de har kaldt intet mindre end "[Champions of the Flyway](#)".

Champions of the Flyway - formål

Champions of the Flyway består af flere elementer. I de dage, hvor begivenheden finder sted i Eilatområdet, er hovedformålet et 24 timers Bird Race, hvor det i al sin enkelthed gælder om at se så mange fuglearter som muligt på 24 timer.

I tiden op til begivenheden er hovedformålet for de deltagende hold dog lidt mere seriøst, idet det gælder om at samle så mange penge ind til fuglebeskyttelse som muligt.

Champions of the Flyway er organiseret af The Society for the Protection of Nature in Israel, som er den israelske BirdLife partner.

Begivenheden er derudover en del af BirdLife Internationals "Migratory Birds & Flyways Programme".

BirdLife's Migratory Birds & Flyways program har som formål at forbedre trækfuglenes forhold. Cirka 2.000 arter, eller omkring 20 % af alle verdens fuglearter, er trækfugle og udfører dermed et træk mellem deres ynglepladser

og de steder, hvor de overvintrer. Ifølge BirdLife er 40 % af disse 2.000 arter i tilbagegang, og hele 10 % af disse 2.000 arter anses i dag for at være globalt truede.

En af de trækcorridorer, som BirdLife arbejder med, er korridoren mellem Europa og Afrika. En trækcorridor, der forbinder de europæiske og delvist de asiatiske ynglepladser med overvintringspladserne i Nordafrika.

Israel ligger midt i denne korridor, og derfor har "Champions of the Flyway" også BirdLife Internationals bevågenhed.

Formålet med Champions of the Flyway er at samle så mange penge ind som muligt til sikring af trækfuglenes muligheder for at komme sikkert fra ynglepladserne og frem til overvintringspladserne samt retur.

Det var på forhånd besluttet, at hele eller dele af det indsamlede beløb skulle gå til Bird Conservation Georgia, eller nærmere området omkring Batumi, der med sin placering i det sydøstlige Georgien mellem Sortehavet og Kaukasusbjergene udgør en flaskehals for svævetrækkende rovfugle.

Trækcorridoren ved Batumi (kort lavet af Batumi Raptor Count - BRC).

Med op mod en million trækkende rovfugle udgør Batumi hvert efterår en af de vigtigste trækkorridorer for rovfugle.

Studier i Batumi har vist, at 10.000vis af trækkende rovfugle som hvepsevåge, steppevåge, hedehøg, steppehøg, spurvehøg, levanthøg og diverse ørne hvert efterår må lade livet, når de passerer igennem kløfterne og dermed er inden for de lokale jægerses skudhold.

Champions of the Flyway – konkurrencerne

Som nævnt ovenfor, så er Champions of the Flyway også en konkurrence om at se flest fuglearter på et døgn. Det hold, der ser flest arter, bliver "Champions of the Flyway" og får - udover æren - også en pokal med hjem.

Dertil havde Swarovski udloddet en kikkert til hver deltager fra det vindende hold.

Derudover er der et par andre konkurrencer. Den ene er "Knights of the Flyway".

"Knights of the Flyway" udpeges af de lokale arrangører, og vinderen er det hold, som hjælper de andre hold til at se så mange arter som muligt og ellers udviser god moral og holdånd.

Præmien til det vindende hold var udover pokal og ære en kikkert fra Swarovski, som holdet efter eget valg kunne og skulle donere til en BirdLife Partner efter eget valg.

"Guardians of the Flyway" er endnu en konkurrence. "Guardians of the Flyway" er det hold, som indsamler flest penge til fuglebeskyttelse. Der var pokal og ære til dette hold.

Den sidste konkurrence var "Eye of the Flyway". Konkurrencen var en fotokonkurrence. Hvert hold skulle indsende et foto fra Bird Race-dagen, som bedst muligt opsummerede hele begivenheden for det enkelte hold.

De fire pokaler, som holdene kæmpede om. Foto: Jonathan Meyrav.

Udover de fire Flyway-konkurrencer, så blev begivenheden også brugt til at arrangere et internt israelsk Bird Race.

Champions of the Flyway - holdene

Det var fra arrangørernes side ønsket, at "Champions of the Flyway" blev en international begivenhed. Med hold fra Georgien, USA, Finland, Storbritannien og Holland, og med deltagere fra endnu flere lande, så blev det bestemt en begivenhed med et internationalt islæt.

Birdwatch-BirdGuides Roadrunners på Eilat North Beach og med Aquba i Jordan i baggrunden. Fra venstre mod højre: Holdkaptajn Dominic Mitchell, Morten Bentzon Hansen, Mike Alibone og Ian Lycett. Foto: Jonathan Meyrav.

Selv deltog jeg som eneste dansker i arrangementet på ”Birdwatch-BirdGuides Roadrunners”, der udover mig bestod af Dominic Mitchell, Ian Lycett og Mike Alibone, der repræsenterede det engelske tidsskrift Birdwatch samt den engelske hjemmeside ”BirdGuides”.

Alt i alt deltog cirka 50 personer i konkurrencen, fordelt på cirka 13 hold.

Champions of the Flyway – resultatet

Resultatet af birdracet blev, at hele 249 arter blev set i løbet af det døgn, som konkurrencen varede. Vinderholdet blev [The Palestinian Sunbirders](#), som var et hold bestående af to israelere og en palæstinenser.

For mange et utraditionelt hold, men da Israel og Palæstina har flere ornitologiske projekter kørende sammen, så var der intet usædvanligt i, at netop de to parter også udgjorde et hold.

Holdet så 169 arter, og deres strategi var, at de blev på lokaliteterne i lang tid og tjekkede dem grundigt igennem.

Under præmieoverrækkelsen erkendte holdet, at de med to israelere på holdet havde en stor fordel, hvorfor de gav præmien videre til det hold, der blev nummer to.

Vinderholdet - The Palestinian Sunbirders i gang med at sætte rekorden. Foto: Yuval Dax.

Holdet på andenpladsen var [The Cornell eBirders](#). Tre amerikanske ornitologer, der aldrig havde været i Israel før! De fik set 165 arter.

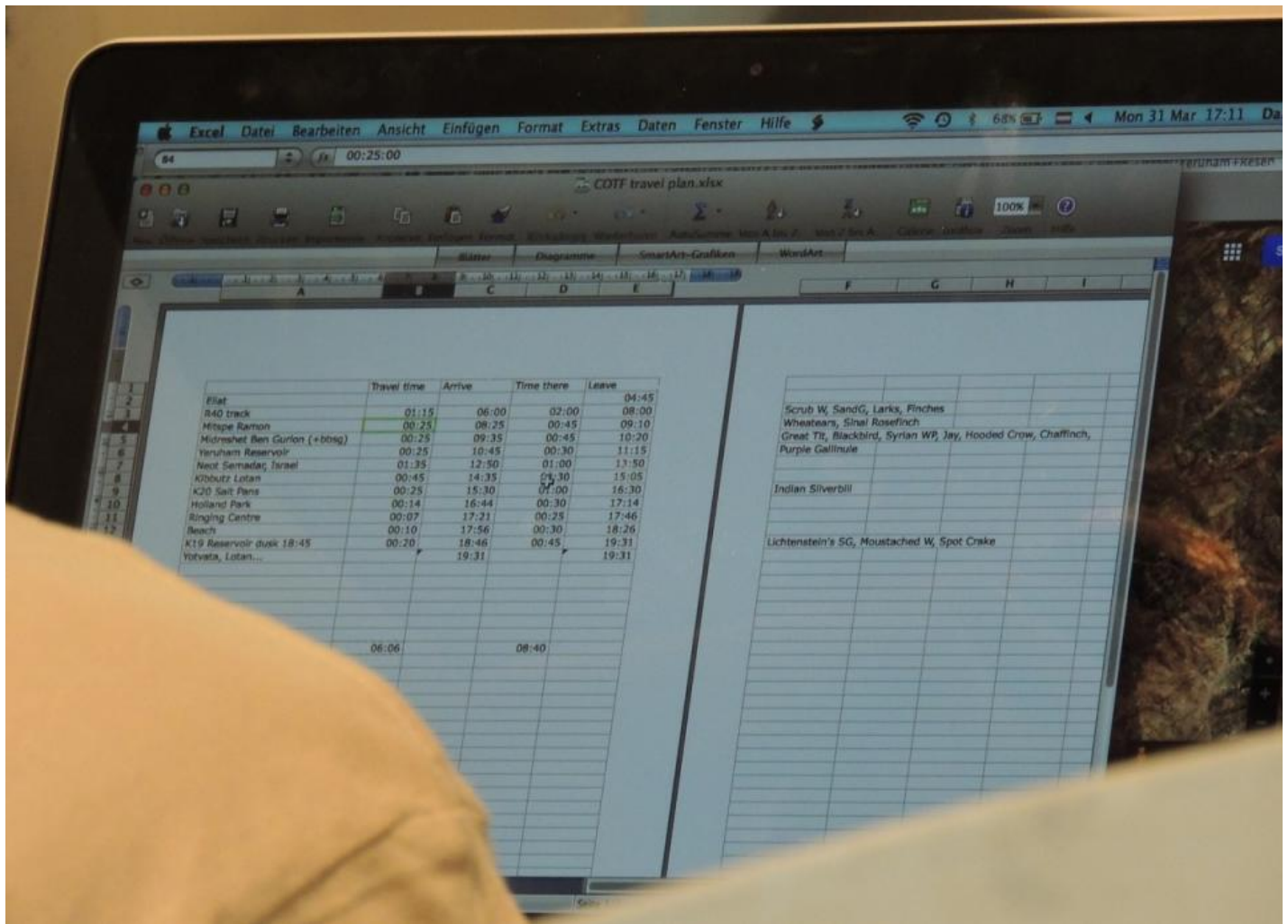
At det hold kom ind som nummer to, var lidt af en overraskelse - og så alligevel ikke. Holdet var meget ambitiøse og var i gang i alle 24 timer.

Med hele 294 arter har holdet birdracerekorden i Texas, hvorfor der er tale om et hold, der er vant til at køre birdrace, og som har en meget metodisk tilgang til det.

Alt i deres birdrace var skemalagt ned til mindste detalje.

De to vinderhold: The Palestine Sunbirders og The Cornell eBirders. Fra venstre mod højre: Holdkaptajnen for The Cornell eBirders Chris Wood, holdkaptajnen for The Palestine Sunbirders Noam Weiss, Jessie Barry, Jessie Schackermann, Marshall Illif og Sa'ed A-Shomal. Foto: Yuval Dax.

Ikke kun The Cornell eBirders havde en metodisk tilgang til birdracet. Her er det BirdLife/Swarowski Optik Racers' raceplan for birdracet. Foto: Morten Bentzon Hansen.

Knights of the Flyway blev vundet af det svejtsisk-hollandske hold [“Focusing on Wildlife Sprinters”](#).

Den Swarowski kikkert, som de vandt, og som de kunne videregive til en BirdLife Partner efter eget valg, blev doneret til Palestine Wildlife Society, der er den palæstinensiske BirdLife partner.

Vinderne af Knights of the Flyway - Focusing on Wildlife Sprinters. Fra højre mod venstre: Gert Ottens, holdkaptajn Ken Billington, Marc Guyt og Martijn Verdoes. Foto: Yuval Dax.

Guardians of the Flyway blev det engelske "[The Flyway Racers](#)".

Med 12.000 dollar blev holdet med afstand det hold, der indsamlede flest penge, og holdet stod dermed for ca. 20 % af det totale indsamlede beløb.

Vinderne af Guardians of the Flyway – The Flyway Racers. Fra venstre mød højre: Jonathan Meyrav introducerer holdkaptajn Colin Shields, Pat Shields, Stuart Elsom, Ruth Shields og Stephen Shields. Foto: Yuval Dax.

Eye of the Flyway konkurrencen blev af uvisse grunde ikke til noget. Jeg vil tro, at de enkelte hold ikke lige fik indsendt deres foto til konkurrencen, og at konkurrencen på den baggrund ikke blev til noget.

Den samlede event indbragte omkring 60.000 dollar til projektet på baggrund af 402 donationer. Det lyder ikke af meget og slet ikke, hvis der sammenlignes med det amerikanske ”World Series of Birding”, hvor der nu årligt indsamles i omegnen af 600.000 dollar, og som siden starten i midtfriserne i alt har indsamlet ca. 9 millioner dollar til fuglebeskyttelse.

Men håbet er naturligvis, at konkurrencen med tiden og med et øget kendskab til konkurrencen, og hvad de indsamlede penge skal bruges til, vil kunne indsamle flere penge.

Af de 60.000 dollar, som blev indsamlet, fik Batumiholdet en check på 30.000 dollar. De sidste penge blev ikke uddelt, men Jim Lawrence, der er Programme Development Manager i BirdLife, tydeliggjorde, at de restende penge ville blive brugt i samme ånd.

Batumi Raptor Crew med checken på 30.000 dollar. Fra venstre mod højre: Alexander Rukhaia, Brecht Verhelst, holdkaptajn Johannes Jansen og Pim Wolf. Foto: Yuval Dax.

Champions of the Flyway – organiseringen

Der er ingen tvivl om, at selve arrangementet var organiseret ned til den mindste detalje.

Holdene var indkvarteret på to hoteller. Det ene var Agamim, og det andet var Royal Garden. Førstnævnte udgjorde derudover basen for Eilat Bird Festival, som Champions of the Flyway lappede over med.

Overlapningen med festivalen sikrede, at der var en fornuftig udveksling af informationer om fugle set i området.

Derudover var der en del arrangementer, der også medførte, at udvekslingen af informationer og muligheden for at netværke på tværs af hold og landegrænser var muligt.

Et kamerahold dækkede hele arrangementet. En 8 minutters video fra Champions of the Flyway kan ses via linket i boksen til venstre. Foto: Morten Bentzon Hansen.

Selve birdracet var planlagt til den 1. april, men da præsentationen af de enkelte hold fandt sted 4 dage inden selve birdracet, så ankom hovedparten af deltagerne omkring den 27. marts.

Ved ankomsten fik hvert hold stillet en bil til rådighed. Vores hold fik stillet en Renault med 18 km på kilometertælleren til rådighed. Bilen var dermed spritny, men en uges intensiv fuglekiggeri i høj sol og ørkensand gjorde, at bilen hurtigt kom til at ligne noget, der var væsentligt ældre.

Dagen inden birdracet fik holdene udleveret magnetiske numre og reklame for birdracet til deres bil.

Med alle biler nummererede, så kunne birdracebilerne kendes på stor afstand.

Birdwatch-BirdGuides Roadrunners bil med nummerering og flag. Foto: Morten Bentzon Hansen.

Generelt var der planlagt aktiviteter for holdene hver aften, da deltagerne deltog i afslutningsmiddagen fra Eilat Bird Festival, åbningsmiddagen for Champion of the Flyway, samt en strategiaften, hvor holdene mødtes med de lokale guider for at få tips om, hvordan det enkelte hold kunne se flest mulige arter.

Derudover var der også en fælles udflugt i bus, hvor flere af lokaliteterne blev fremvist, så deltagerne havde en idé om, hvilke lokaliteter det enkelte hold med fordel kunne besøge.

Når der ikke var nogen arrangementer, så blev tiden naturligvis brugt på at lære områderne at kende og finde ud af, hvor fuglene var. En opgave, der ikke nødvendigvis var helt forenelig med lysten til at se så mange nye arter som muligt.

Der var lokale arter, som man aldrig fik set, da de ikke lige kunne indpasses i planerne.

Udover at sørge for, at deltagerne havde hotel med halvpension samt bil, så havde arrangørerne sørget for at få inddraget mange lokale parter og gjort hvad de kunne for at gøre opmærksom på arrangementet.

Ved indfaldsvejene til Eilat var der således opsat flag, der gjorde de lokale og turisterne opmærksom på, at Champions of the Flyway var i gang.

Under selve racet fik hvert hold tildelt en mobiltelefon med lokalt simkort, således at holdene løbende kunne indrapportere fund af sjældne fugle eller modtage informationer om det samme.

Telefonerne kunne også bruges, hvis uforudsete hændelser indtraf, som krævede de lokales involvering.

Det sidste blev nødvendigt hurtigere end forventet, idet The Cornell ebirders efter mindre end en halv times race kom i politiets søgelys.

Holdet stod med kikkerter og teleskoper og kiggede igennem hegnet ind til lystbådehavnen. Politiet købte ikke umiddelbart historien om, at tre amerikanere kiggede efter mangrovehejre i en israelsk havn midt om natten.

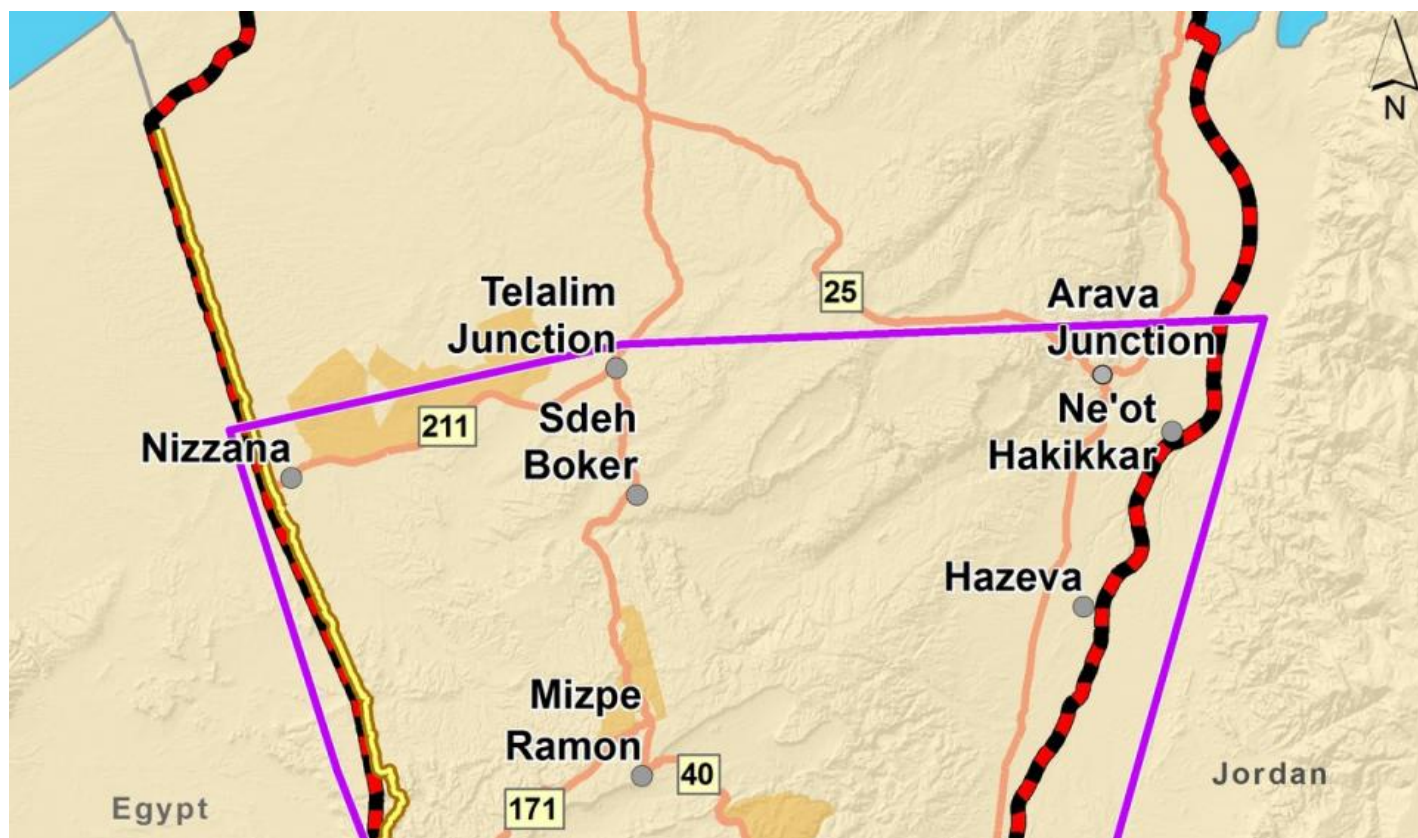
Et opkald til arrangørerne sikrede, at et potentielt spionagetilhold hurtigt kunne aflyses, så holdet igen kunne komme videre med deres game plan.

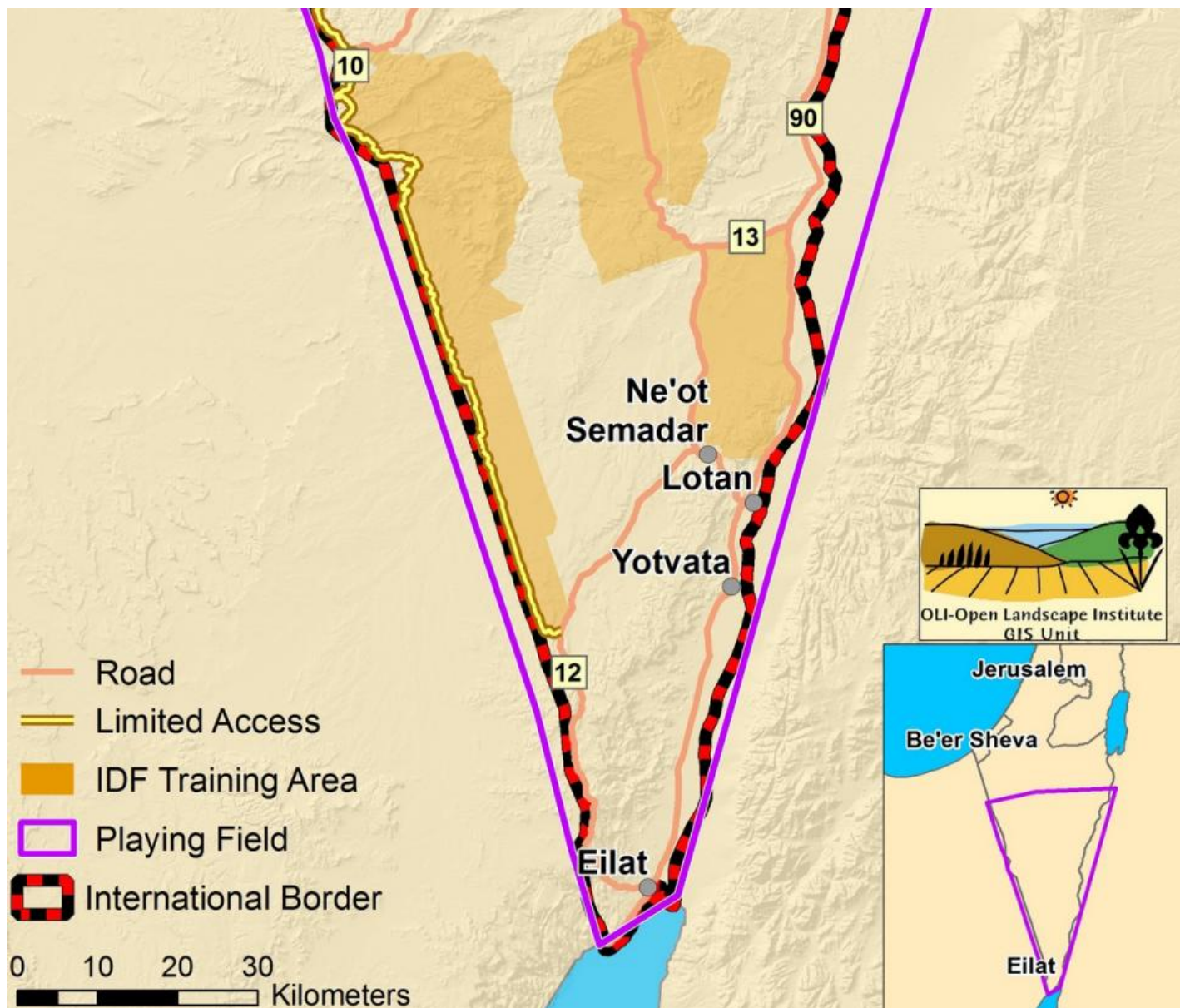
I felten var der under selve birdracet udstationeret guider på flere lokaliteter. Guider, der kunne vejlede og hjælpe holdene undervejs med både fugle og lavpraktisk organisering.

Endvidere var arrangørerne godt klar over, at området omkring især Yotvata ville blive besøgt om natten, og da Yotvata ligger lige op til ingenmandsland og Jordan, så var militæret blevet orienteret om, at trafik i området og brug af projektører på birdracenatten og birdraceaftenen ville skyldes fuglekiggere og ikke en potentiel invasion fra Jordan.

Champions of the Flyway – racet for vores hold

Dagene op til selve racet blev brugt på lokaliteterne inden for det område, som arrangørerne på forhånd havde udset sig til at være "spillepladen". Området strakte sig fra Sdeh Boker i nord og til Eilat i syd.

Birdraceområdet. Som det ses på det nederste billede til højre, så foregik Champions of the Flyway i det sydlige Israel (kort lavet af GIS SPNI).

Vores hold kørte et dummyrace to dage inden, og med cirka 134 arter på det race følte vi, at vi var meget godt med. Vi havde fundet den tur, som vi skulle køre.

Under strategibriefingen, der blev holdt to dage inden racet, fandt vi ud af, at vores strategi skulle ændres markant. Vi havde udelukkende holdt os til den sydlige del af birdraceområdet, men arrangørerne fortalte os, at det ikke var godt nok, da enkelte lokaliteter i den nordlige del indeholdt så mange arter, at vi var nødt til at køre mod nord.

Det var ikke umiddelbart noget, holdet var begejstret for. Ud over at det spolerede den oprindelige plan, så var nordlige arter som grønirisk og stillits heller ikke lige arter, der havde den største appel hos holdet, og som animerede os til flere timers kørsel i en varm bil.

Afterbirding, hvor turruten planlægges. Ian Lycett sidder med kortet, og Mike Alibone gennemgår de noter og observationer, som gruppen har haft indtil videre. Foto: Morten Bentzon Hansen.

Vi var med andre ord nødt til at inddrage et område på løbsdagen, hvor vi slet ikke havde været og ikke havde særligt meget viden om, hvor fuglene skulle findes. Tilmed skulle vi tilbringe længere tid i bilen, da ruten blev dobbelt så lang.

Selve racet startede for os ved 1-tiden om natten. Vi tjekkede ind hos arrangørerne og udover at få udleveret en mobiltelefon, så fik vi at vide, at der var en syngende dværghornugle ved ringmærkningsstationen.

Denne blev art nummer 1 på birdracet, og da vi ikke tidligere havde haft held med dværghornugle, så følte vi, at vi var kommet godt fra start.

Nattens mulm og mørke bragte dog ikke meget uventet. Der var ingen held med ørkenhornugle ved Yotvata, og den finske melding på kaspisk præstekrave i billygternes skær lykkedes det os heller ikke at kopiere.

Det kunne kun blive til rødvinget braksvale.

Focusing on Wildlife Sprinters i nattens mulm og mørke. Foto: Yuval Dax.

Derudover så lykkedes det mig at tabe min telefon. Jeg fandt ud af det rimeligt hurtigt, men der var ingen nåde fra holdet. Telefonen kunne kun ligge tre steder, og selvom det var sort nat, og ingen fugle kunne ses eller høres, så var der ikke tid til at lede efter mobiltelefonen.

Det var jeg ikke helt begejstret for, men der var intet at gøre. Birdracet havde kun et formål – og det var ikke at lede efter tabte genstande!

Jeg kunne kun håbe på, at telefonen blev fundet af et andet hold, så med vores lokale telefon kunne jeg fortælle arrangørerne, at hvis nogen fandt en telefon, så kunne det være min.

Morgengryet blev tilbragt ved Yotvata. En steppehøg han var en god tilføjelse til listen, men den syngende hærfuglelærke og namaquaden var som sunket i jorden.

Desperationen for at få dem med på listen gjorde, at vi allerede efter første stop var bagud i forhold til tidsplanen! Og vi var for den sags skyld også bagud i forhold til arter!

Der kigges efter hærfuglelærke i klitterne ved Yotvata. Pigtrådshegnet i baggrunden udgør grænsen til Jordan. Foto: Morten Bentzon Hansen.

Vi arbejdede os langsomt (og for langsomt) mod nord. Vi fik de mest almindelige arter, men overraskelserne udeblev.

Ved Ne'ot Semadar var den sorte bynkefugl forsvundet, men den langtidsstationære storpiber i kløvermarken kunne stadig findes.

Efter Ne'ot Semadar fortsatte vi mod nord til Mizpe Ramon. I det område var vi virkelig på udebane. Turen derop og området omkring Mizpe Ramon er en spektakulær naturoplevelse, men middagsheden gjorde, at fuglene svigtede.

Vi fik enkelte stenspikkerarter fra bilen, og et vejstop sammen med The Cornell ebirders gav racets eneste steppeørn og sort stork. Der var held ved det hold.

Et ørkenstop hos en af de udstationerede opsynsfolk gav ørkenstenpikker og efter lang tids søgen ørkenløber. Det var en ny art for den ene af englænderne, men der blev forholdsmæssigt brugt alt for meget tid på arten.

En glad Ian Lycett fik ørkenløber som ny art. Foto: Jonathan Meyrav.

Mizpe Ramon gav gråkrage, men den vakte ikke lige så meget glæde, som en gammel han af hvidhalset fluesnapper gjorde. Denne var ligeledes ny for en af englænderne.

Derfra kørte vi nordpå til Sdeh Boker og Ben-Gurions gravsted. Endnu et spektakulært område naturmæssigt, men vores ankomst faldt sammen med 100 larmende skoleelevers tilstedeværelse, hvilket besværliggjorde forholdene ganske markant.

Sammenholdt med, at vi kun kunne bruge et kvarter der, så var det stop dømt til at være mislykket fra start. Besøget gav grønirisk og gåsegrib, hvilket var et pauvert udbytte i forhold til tiden brugt i bilen.

Østlig Kravetrappe. Til alles og især de lokales store overraskelse dukkede arten op i klitterne ved Yotvata i dagene op til birdracet. Fuglene sås på Jordansiden og var meget tamme. Arten kunne i følge arrangørerne ikke krydses på turlisten, da fuglene helt sikkert var udsatte. Denne fugl har en plastikring med nummeret 71C. Det forlyder, at fuglene er en del af et projekt fra de Forenede Arabiske Emirater og udsat i Wadi Araba, Jordan. Foto: Dominic Mitchell.

Vi returnerede mod syd og kunne sidst på eftermiddagen indfinde os ved de berømte pools nær KM 20. Turen derned gav ikke det store, men da vi nærmede os området, fik jeg med et højt og bestemt “stop” stoppet bilen.

De andre så noget undrende ud, for der var absolut ingen fugle at se. Jeg sprang ud af bilen, krydsede autoværnet i midterrabbatten og forsvandt ned i en grøft på den modsatte side.

10 sekunder senere dukkede jeg op fra grøften med min telefon i hånden. De andre var målløse. De andre anede ikke, at vi på lige netop det sted 12 timer tidligere havde lavet et stop på grusvejen der løber langs hovedvejen.

Med telefonen tilbage i min varetægt steg mit humør betragteligt, og vi kunne nu køre de sidste kilometer ned til de saltpander, der er ved KM 20.

Vi ankom sidst på eftermiddagen, og ikke overraskende var stort set alle holdene at finde dernede. Ørkenpræstekrave, sandterne, damklire og en masse andre vandfuglearter kom her på turlisten. Man kan bruge mange timer på lokaliteten, men efter en times tid kørte vi igen, da vi skulle ind i en lille wadi nær byen for at få de sidste småfuglearter med på listen.

Wadien kaldet Holland Park ligger lige uden for byen, og udover at være et udmærket sted for Lichtensteins sandhøne, så kan der være mange småfugle der.

For os gav stoppet arter som ørkenagerhøne, arabisk larmdrossel og sortstrubet sanger.

Arabisk larmdrossel. Foto: Morten Bentzon Hansen.

Derfra videre ind til byen for at få Tristrams sortstær, der yngede i en hotelbygning over for vores hotel.

Det obligatoriske aftenstop ved Eilat North Beach var også frugtbart, men ikke noget, der skilte holdene ad, da langt de fleste hold også var at finde ved North Beach.

Rødehavsmåge og revhejre var blandt de bedre arter, hvorimod den langtidsstationære brune sule ikke kunne genfindes. Sikkert fordi den sad inde i marinaen i Aqaba, der er den jordanske naboby til Eilat.

Eilat North Beach. Det obligatoriske sted at ende dagens fugletur, hvis du er bosiddende i Eilat. Med placeringen i bunden af Aqababugten, så har lokaliteten bidraget med mange nye havfuglearter for Israel. Foto: Morten Bentzon Hansen.

Efter North Beach gik turen atter mod nord, da tre Lichtensteins sandhøns har et fast drikkested ved et lille vandhul nord for Eilat. Stedet gav nye arter i form af blandt andet nathejre og rørvagtler, og da det nærmest var sort nat, kom de tre sandhøns ned for at drikke til glæde for de ca. 50 Flywaydeltagere, der alle sad og ventede på fuglene.

Der ventes på Lichtensteins sandhøne. Foto: Morten Bentzon Hansen.

Derfra forsøgte vi lidt natlyt, men der gik ikke længe, inden vi tjekkede ud af racet - og dette til trods for, at der endnu var flere timer til midnat.

Den ændrede strategi var ikke til nogen fordel for os. Vi fik en art mindre end på vores dummyrace, så selve birdracet blev langt fra nogen succes for vores hold.

Vi startede i syd og kørte mod nord midt på formiddagen for at slutte i syd igen sidst på aftenen. Ikke umiddelbart den bedste strategi, og der er næppe nogen tvivl om, at vil man vinde birdracet, så skal man nok starte i nord og slutte i syd.

Udfordringen ligger blandt andet i at sikre, at der køres så lidt i bil som muligt, samt at udnytte de meget varme middagstimer bedst muligt.

Resultatet var ikke helt tilfredsstillende for os, men meget lærerigt. Vi måtte også erkende, at vi var lidt bagud i baggrundsviden fra start.

Focusing on Wildlife Sprinters havde blandt andet hollandske Gert Ottens med, og da han er israelsk gift, så havde han lidt større forhåndskendskab til mange af stederne end os andre.

Det finske hold havde samlet set omkring 60 besøg i Israel, og Birding Frontiers fik to dage før racets start Paul French med, der netop havde været tourguide for en engelsk gruppe i Israel og derfor også havde et stort kendskab til, hvor de fleste arter kunne findes.

Champions of the Flyway 2015 - hvordan kommer vi med?

Det er naturligvis planen, at begivenheden skal være årligt tilbagevendende. I 2015 vil arrangementet ligge nogle dage tidligere med gruppernes ankomst omkring den 21.-22. marts, og selve birdracet den 25. marts.

I lighed med 2014, så vil der også i 2015 være sammenfald rent tidsmæssigt med Eilat Bird Festival. Ifølge arrangørerne, så vil der på deres hjemmeside inden længe fremgå nærmere information om 2015-birdracet og om hvordan hold kan tilmelde sig.

Alle Champions of the Flyway-deltagerne samlet dagen derpå. Foto: Yuval Dax.

Besøg Israel

At besøge Israel for at kigge på fugle kan gøres på mange måder. Den letteste måde er måske at tage på en af deres fuglefestivaler, hvor alt er arrangeret for dig, og de lokale guiders kendskab sikrer, at du kommer de rigtige steder hen og ser så mange fugle som muligt.

Tilmed er du også rimelig sikker på, at du med lokale guider er opdateret, hvis noget interessant eller uforudset af den ene eller anden art skulle ske.

En anden klassisk måde at se fuglene i Israel på er ved at deltage i nogle af de arrangerede fugletursrejser, som flere store fugletursarrangører årligt har til Israel.

Denne rejseform giver måske lidt flere fugle, men er måske nok også en smule mere krævende, da turarrangørerne gerne vil maksimere antallet af arter set på den enkelte tur. Det kan derfor betyde, at der køres en del rundt.

Slangeørn. Vi så arten dagligt – undtagen på løbsdagen! Foto: Dominic Mitchell.

Den sidste mulighed er naturligvis at arrangere det hele på egen hånd. Der er mange flyafgange til Tel Aviv eller alternativt Aqaba i Jordan, så man kan flyve til både nord og syd. Aqaba ligger lige øst for Eilat, og det er forholdsvist hurtigt at gå over grænsen mellem Jordan og Israel.

Arrangerer man selv sin tur, så er man selv herre over de fleste ting, men det kan også betyde, at man kan misse nogle arter, hvis man ikke har forberedt sig godt på forhånd eller har nogle gode kontakter, mens man er af sted.

Er man til den sidstnævnte form, så kan man via www.goisrael.com finde en del information om landet, om end det ikke er specielt fugleorienteret.

Besøger man Israel som fugleturist, så skal man være klar over, at det er med risiko for at vende tilbage.

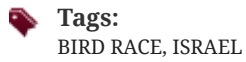
Landet har på mange fronter meget at byde på, og der er så mange og så fede fugle, at mange ofte vender tilbage for at genopleve landet, stemningen og det store fugletræk.

 Dato:
01. 09. 2014

 Skrevet af:
Morten Bentzon Hansen

Fotos af:
Morten Bentzon Hansen
Jonathan Meyrav
Jim Lawrence
Batumi Raptor Count
Yuval Dax
GIS SPNI
Dominic Mitchell

Emner:
REJSER

Tags:
BIRD RACE, ISRAEL

Kilder

Bird Conservation Georgia

BirdLife Internationals Migratory Birds & Flyways Programme

Champions of the Flyway

Den officielle Champions of the Flyway video

Eilat Bird Festival

Hula Valley Bird Festival

The Society for the Protection of Nature in Israel

World Series of Birding